

[Justitsministeren.]

den nuværende Justitsminister har denne Spænding i Forholdet til Dommerne til Tider antaget Karakteren af en ren Løbegravskrig.

Jeg vilde være Landsdommeren meget forbunden, hvis han vilde give mig nogle Skildringer fra disse Løbegrave; jeg har nemlig været over Jorden hele Tiden. Jeg aner overhovedet ikke, hvad han sigter til.

Men i øvrigt forstaaer jeg nok Betænkelighederne, som har været fremme fra mange Sider ved Udnævnelsen paa Tid, selv om jeg finder, det er noget overdrevent, naar man beskylder mig for at have påsenet paa at udnævne Dommerne hvert 8de Aar. Der er da vel ikke noget Menneske her i Landet, der kunde tænke sig, at jeg selv skulde have Indtrykket af, at jeg virkelig vilde sidde her om 8 Aar. Det ved Gud jeg ikke vil. Men principielt kunde man naturligvis sige, at det vilde være uheldigt, om nogen Justitsminister havde denne Myndighed.

Ja, det kan man sige, og det kan man skrive i Aviserne, og det kan man maaske sige paa et Møde. Men i Praksis ved man jo meget godt, at der vilde næppe komme nogen Justitsministre, i alt Fald ikke inden for noget af de Partier, der nogen Sinde hidtil har haft Magten her i Landet, som ikke vilde følge de Indstillinger, der forelaa for ham. Derfor har jeg aldrig givet en rød Øre for denne Mistænkeliggørelse af demokratiske Partier, saa snart det blot ikke var ens eget, der sad ved Magten. De handler jo alle hæderligt og redeligt og ens i den Art Udnævnelser.

For imidlertid at imødegaa hele denne Betragtning foreslog den ærede Ordfører for det radikale Parti (Steen), at Udnævnelsen skulde ske, ikke paa 8 Aar, saadan som jeg havde foreslaaet, men paa 12 Aar uden Adgang til Genansættelse. Det kan være mig ganske ligegyldigt, om man siger 8 eller 10 eller 12 Aar. Det eneste, jeg har tilsigtet med denne Form for Udnævnelse, var, at man en Gang imellem fik lidt frisk Blod ind i en saadan Ret. Det er jo forholdsvis faa normale Mennesker, der vil komme ind i denne Ret, som vil være helt forkalkede, hvad enten de sidder der 8, 10 eller 12 Aar, saa det har jeg saamaend ikke noget imod, hvis man kan blive enig om det.

Derimod er jeg lidt mere betænkelig ved en ganske fast Regel om, at man aldrig kan opnaa Genansættelse i denne Ret. Jeg ser nok, hvad man tilsigter ved det. Man tilsigter at imødegaa den Mistænkeliggørelse af Regeringen, som man altsaa har

været saa meget fremme med. Jeg synes nu ikke i og for sig, at en Rigsdag eller en Regering skal bøje sig for den Art Mistænkeliggørelse. Men hvis man mener, der ligger en Betyggelse i det, kunde jeg godt tænke mig, at man sagde, at en Dommer kan ikke genansættes. Jeg vil forbeholde mig at forhandle det nærmere med Udvalget, men paa Forhaand kunde jeg godt tænke mig, at man sagde: En Appelretsdommer kan ikke genansættes, medmindre der er Enstemmighed mellem Domstolen, Regeringen o. s. v. om hans Genansættelse, idet det dog ikke forekommer mig rimeligt at udelukke Folk, som man maaske netop fra alle Sider anser for særlig egnede til dette Hverv. Jeg synes ikke, det Spørgsmaal er vanskeligt, man maa nok kunne naa til en Form, der kan tilfredsstille alle inden for Udvalget.

Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel tog Afstand fra, at der skulde kunne udnævnes en Embedsmand fra Administrationen til Medlem af denne Domstol. Det ærede Medlem kan vel ikke være blind for, hvorfor jeg har foreslaaet den Sammensætning af Domstolen, som jeg har. Det er naturligvis ikke af de Grunde, som den ærede Ordfører for Kommunerne mente. Nej, det er netop ud fra Hensynet til, at naar man sammensatte Appelretten, saaledes som det var sket efter Forslaget, 3 Dommere, 1 fra hver Instans, Højesteret, Landsret og Underret, endvidere en Mand fra Centraladministrationen, som kendte alle disse Sager, der jo er lige saa talrige i Centraladministrationen som ved Domstolene, samt en Mand fra Sagførerstanden, som kendte dem fra et andet Synspunkt, saa havde man faaet en saa alsidigt sammensat juridisk Domstol, som det overhovedet var muligt, og saa vilde man ikke fra Dommerside med Føje kunne kritisere Sammensætningen og sige, at denne Domstol ikke var betryggende.

Nu har man netop fra Dommerside kritiseret og med stigende Voldsomhed kritiseret denne Sammensætning, og saa siger jeg selvfølgelig, som jeg siger i Pjecen: All right, jeg opnaar altsaa slet ikke det, jeg havde tænkt mig med denne Sammensætning, saa er jeg villig til at diskutere andre Sammensætninger. Naar der alligevel skal Appel til Højesteret, saa har jeg ikke den Interesse i at sammensætte denne Appelret saa juridisk, som jeg har gjort. Det har ikke tjent til Beroligelse af de Kredse, jeg mente, det særlig vilde berolige, hvorfor skulde jeg saa ikke tage Hensyn til de Kredse, som ønsker andre Argumenter!